

Det er jo sådan, at det i dag er amterne, der definerer de såkaldte § 3-områder, dvs. de områder, hvor man mener, at der er en særlig fauna eller et særligt naturhensyn, der gør, at man skal beskytte dem. Dermed er de ikke fredet, men den udpegning, amterne foretager, betyder bare, at en kommune ikke kan smække et sommerhus, en virksomhed eller en hvilket som helst bygning op uden først at spørge amtet, om der skal tages et særligt hensyn til det her § 3-område, og ofte vil der være en egentlig fredning, når man spørger amtet.

Hvis man lægger hele den administration over til kommunen, så vil kommunerne i fremtiden uden at spørge nogen som helst kunne bygge hvor som helst og når som helst.

Ud over at vi synes, at det er problematisk, at kommunerne bare får den bemyndigelse, fordi de tit vil være pressede på økonomien og have et behov for at gøre ting på kort sigt, som ikke er gode på længere sigt, så rykker det også ved hele klagestrukturen, for i dag ligger der en naturlig opmærksomhedsskabende ting i, at kommunen skal søge amtet, og hvis amtet siger ja eller nej, så kan der klages videre. Det vil sige, at der bliver gjort opmærksom på det, og f.eks. Naturfredningsforeningen bliver gjort opmærksom på, hvad der foregår. Der vil ikke ske det samme, hvis kommunen bare kan gå ud og klaske sit sommerhus op i et § 3-naturområde.

Derfor er vi meget optaget af, at kommunerne ikke bare skal have § 3-kompetencen overført. Det er en af de ting, som vi vil gå til forhandlingsbordet med som et meget væsentligt element, og derfor er jeg selvfølgelig også meget nysgerrig efter at høre ministerens vurdering af det.

Lad mig som et sidste argument her nævne, at vi her har at gøre med 60-70 årsværk på landsplan, der har denne her meget specialiserede kompetence til at vurdere fauna og biodiversitet, og her synes jeg virkelig, at man kan argumentere på samme måde, som ministeren gjorde med jordforureningslovforslaget, nemlig at her altså er tale om en så, om jeg så må sige, fastlåst spidskompetence, at den kan være svær sådan at integrere i de øvrige faglige miljøer i kommunerne.

Der er så en lang række andre spørgsmål.

Altså med hensyn til strandbeskyttelseslinjen mener jeg sådan set godt, at man kan argumentere både for og imod fornuften i at lægge det på statsligt niveau, fordi der får man dog så en ensartet sagsbehandling for hele strandlinjen.

Igen: Det har ikke groet i den radikale baghave. Vi synes, at amterne har gjort det udmærket. Det er i særdeleshed § 3, vi har i centrum her, selv om intet af det, man her vil overføre til kommunerne, egentlig, hvis man skulle kigge fagligt-sagligt på det, vil have noget ud at blive overført.

Jeg håber, at jeg har angivet, hvor den radikale bekymring virkelig stikker dybt med hensyn til det her lovforslag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak for det. Og foreløbig er der to korte bemærkninger. Den første det er hr. Christian Wedell-Neergaard.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Nu har hr. Martin Lidegaard jo flere gange haft fat i regeringens ordførere og skosat dem for, at der er en forskellig behandling, når det drejer sig om råstoffer og jordforurening og de øvrige forslag.

Hvad er det så, der i hr. Martin Lidegaards optik adskiller § 3-områder og f.eks. administration af Natura 2000-områder, administration af beskyttelseslinjer, godkendelse og placering og udformning af visse offentlige anlæg osv., som er de andre forhold, der er nævnt her i lovforslaget?

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det er i og for sig et rigtig godt spørgsmål. Jeg tror også, at jeg indledte med at sige, at der i og for sig ikke er noget af det, vi synes skulle overføres.

Men hvis vi skal prøve at kigge på, hvor jeg tror der er den største risiko for, at man både mister faglig kompetence og risikerer, at kommunerne bliver fristet over evne, så er det § 3-områderne, fordi der slet ikke er nogen mekanisme til at holde kommunerne tilbage. Det er der jo trods alt, når vi snakker Natura 2000-områder osv. Der er jo altså en international lovgivning og nogle forpligtelser, som Danmark skal leve op til osv. Altså, man har dog nogle håndtag.

Jeg føler mig ikke kaldet til at stå og forsvare, at regeringen overfører de områder fra regionerne til kommunerne, men når hr. Wedell-Neergaard spørger, hvorfor det er § 3, jeg bruger mest tid på, så er det, fordi vi tror, det er der, skaderne risikerer at blive størst.